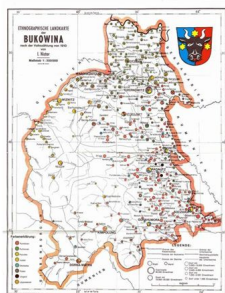

Pe 28 noiembrie 1918, Bucovina decidea unirea cu România. Bucovina a fost a doua provincie care s-a unit cu Patria-mamă. La 28 Noiembrie 1918, a avut loc proclamarea unirii Bucovinei cu România, moment istoric important în făurirea statului național unitar român, alături de unirea anterioară Basarabiei – la 27 Martie – și de unirea ulterioară a Transilvaniei, la 1 Decembrie 1918, transmite Romanian Global News.

Bucovina, în traducere "Pădure de fag", este numele dat Țării de Sus a Moldovei lui Ștefan cel Mare și Sfânt de austrieci în 1775. După pacea încheiată la Kuciuk-Kainargi în 1774, în urma războiului ruso-turc început în 1768, austriecii, ca recompensă că i-au ajutat pe turci, au cerut "o rectificare de frontieră în sudul Galiției", necesară trecerii din Transilvania în Galiția, nou anexată.

Față de Viena, fruntașii politici bucovineni au avut o politică protestatară, începând cu episcopii Dosoftei Herescu și Isaia Baloșescu, cu frații Hurmuzachi, cu mitropolitul Silvestru, cu dr. Gh. Popovici și Iancu Flondor și întreaga generație a Unirii. Românii bucovineni au manifestat în permanentă opoziție față de politica de desnaționalizare a guvernului austriac, o primă acțiune fiind manifestația studentescă de la Putna din 1871, cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la sfințirea mănăstirii.

Au participat personalități ca Mihai Eminescu, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, viitorul istoric A.D.Xenopol și Ciprian Porumbescu. Bucovinenii au salutat independența de stat a României din 10 mai 1877, voluntari dintre ei participând la războiul din 1877/78.

Existau o serie de asociații academice patriotice ca "Arboroasa", "Junimea", "Bucovina", "Moldova" sau "Dacia", alături de societăți politice – "Concordia"(1885) cu "Gazeta Bucovinei"(1892). În 1905 se întemeiază Partidul Național Român, iar din 1906 re apare "Gazeta Bucovinei", sistată în 1897. Din 1907, se introduce votul universal, direct și secret, exercitat de bărbații de peste 24 de ani.

Bucovina, aflată la granița celor două imperii, habsburgic și țarist, a devenit în 1914 – odată cu declanșarea primului război mondial – teatrul unor operații militare. La 2 Septembrie 1914, cazacii generalului Pavlov ocupă Cernăuții, dar în Octombrie austriecii reocupă provincia. La 17 Iulie 1916, Ion I.C.Brătianu semna la București, cu miniștrii Rusiei, Franței, Angliei și Italiei o convenție prin care se garanta integritatea teritorială a României și reunirea Bucovinei, Transilvaniei și Banatului la Vechiul Regat.

În August 1916, România intră în război de partea Antantei, dar în Decembrie 1916 armata română este nevoită să se retragă în Moldova, inamicul ocupând 2/3 din teritoriul țării, inclusiv Bucureștiul. Habsburgii vor dezlănțui o adevărată prigoană împotriva românilor bucovineni, mulți luând drumul exilului. Ei au alcătuit, la București, Comitetul refugiaților bucovineni, condus de istoricul Ion Nistor.

La 9 Iunie 1917 are loc primirea oficială, în Piața Unirii din Iași a primelor detașamente de voluntari bucovineni, transilvăneni și bănățeni. La 22 Octombrie 1918, profesorul Sextil Pușcariu și alți patrioți bucovineni scot primul număr al ziarului "Glasul Bucovinei", difuzat în Vechiul Regat, în Transilvania și în Basarabia.

La 27 Octombrie 1918, se reunește la Cernăuți Adunarea Constituantă, sub președinția lui Dionisie Bejan, care hotărăște "unirea Bucovinei cu celelalte țări românești într-un stat national independent".

Adunarea a ales un Consiliu Național, compus din 50 de membri, care, la rândul-i, instituie un guvern alcătuit din 14 secretari de stat, condus de Iancu Flondor. Noul guvern cere ajutorul armatei române și astfel, la 9 Noiembrie 1918, Divizia a 8-a, condusă de generalul Iacob Zadic, intră în Bucovina, iar două zile mai târziu trupele române sunt în Cernăuți, rezervându-li-se o primire entuziastă. De acolo, ele ajung până la vechea graniță a Bucovinei de la Ceremuș, Colacin și Nistru.

La 11 Noiembrie 1918 a avut loc un schimb de telegrame între Consiliul Național și Regele Ferdinand privind eliberarea Bucovinei.

A doua zi, Consiliul votează "Legea fundamentală din 12 Noiembrie 1918 asupra puterilor Țării Bucovina", prin care își asumă întreaga putere în Bucovina.

Față de Viena, frunzașii politici bucovineni au avut o politică protestatară, începând cu episcopii Dosoftei Herescu și Isaia Baloșescu, cu frații Hurmuzachi, cu mitropolitul Silvestru, cu dr. Gh. Popovici și Iancu Flondor și întreaga generație a Unirii. Românii bucovineni au manifestat în permanentă opoziție față de politica de desnaționalizare a guvernului austriac, o primă acțiune fiind manifestația studențească de la Putna din 1871, cu ocazia împlinirii a 400 de ani de la sfințirea mănăstirii.

Au participat personalități ca Mihai Eminescu, Mihail Kogălniceanu, Vasile Alecsandri, viitorul istoric A.D.Xenopol și Ciprian Porumbescu. Bucovinenii au salutat independența de stat a României din 10 mai 1877, voluntari dintre ei participând la războiul din 1877/78.

Existau o serie de asociații academice patriotice ca "Arboroasa", "Junimea", "Bucovina", "Moldova" sau "Dacia", alături de societăți politice – "Concordia"(1885) cu "Gazeta Bucovinei"(1892). În 1905 se întemeiază Partidul Național Român, iar din 1906 reappare "Gazeta Bucovinei", sistată în 1897. Din 1907, se introduce votul universal, direct și secret, exercitat de bărbații de peste 24 de ani.

Bucovina, aflată la granița celor două imperii, habsburgic și țarist, a devenit în 1914 – odată cu declanșarea primului război mondial – teatrul unor operații militare. La 2 Septembrie 1914, cazacii generalului Pavlov ocupă Cernăuții, dar în Octombrie austriecii reocupă provincia. La 17 Iulie 1916, Ion I.C.Brătianu semna la București, cu miniștrii Rusiei, Franței, Angliei și Italiei o convenție prin care se garanta integritatea teritorială a României și reunirea Bucovinei, Transilvaniei și Banatului la Vechiul Regat.

În August 1916, România intră în război de partea Antantei, dar în Decembrie 1916 armata română este nevoită să se retragă în Moldova, inamicul ocupând 2/3 din teritoriul țării, inclusiv

Bucureștiul. Habsburgii vor dezlănțui o adevărată prigoană împotriva românilor bucovineni, mulți luând drumul exilului. Ei au alcătuit, la București, Comitetul refugiaților bucovineni, condus de istoricul Ion Nistor.

La 9 Iunie 1917 are loc primirea oficială, în Piața Unirii din Iași a primelor detașamente de voluntari bucovineni, transilvăneni și bănățeni. La 22 Octombrie 1918, profesorul Sextil Pușcariu și alți patrioți bucovineni scot primul număr al ziarului "Glasul Bucovinei", difuzat în Vechiul Regat, în Transilvania și în Basarabia.

La 27 Octombrie 1918, se reunește la Cernăuți Adunarea Constituantă, sub președinția lui Dionisie Bejan, care hotărăște "unirea Bucovinei cu celelalte țări românești într-un stat național independent".

Adunarea a ales un Consiliu Național, compus din 50 de membri, care, la rându-i, instituie un guvern alcătuit din 14 secretari de stat, condus de Iancu Flondor. Noul guvern cere ajutorul armatei române și astfel, la 9 Noiembrie 1918, Divizia a 8-a, condusă de generalul Iacob Zadic, intră în Bucovina, iar două zile mai târziu trupele române sunt în Cernăuți, rezervându-li-se o primire entuziastă. De acolo, ele ajung până la vechea graniță a Bucovinei de la Ceremuș, Colacin și Nistru.

La 11 Noiembrie 1918 a avut loc un schimb de telegrame între Consiliul Național și Regele Ferdinand privind eliberarea Bucovinei.

A doua zi, Consiliul votează "Legea fundamentală din 12 Noiembrie 1918 asupra puterilor Țării Bucovina", prin care își asumă întreaga putere în Bucovina.

Sextil Pușcariu, ajuns secretar de stat la externe, pleacă la Iași pentru a mulțumi Regelui Ferdinand pentru trimiterea armatei în Bucovina.

Sextil Pușcariu, ajuns secretar de stat la externe, pleacă la Iași pentru a mulțumi Regelui Ferdinand pentru trimiterea armatei în Bucovina.

După audiență, se întâlnește cu Ion Nistor, președintele Comitetului refugiaților bucovineni, cei doi vechi prieteni ajungând la concluzia unirii necondiționate a Bucovinei cu România.

Revenit la Cernăuți la 23 Noiembrie, Ion Nistor înmânează șefului guvernului, Iancu Flondor, un mesaj din partea guvernului român.

Consiliul Național, completat cu 12 fruntași dintre refugiații bucovineni, hotărăște convocarea, la 28 Noiembrie 1918, a Congresului General al Bucovinei pentru "stabilirea raportului politic al Bucovinei față de Regatul Român".

La Congres au fost invitați și reprezentanții germanilor, polonezilor, ucrainenilor și evreilor, dar n-au dat curs invitației decât germanii și polonezii.

Marea zi pentru Bucovina sosise. La 28 Noiembrie 1918, în sala de marmoră a Mitropoliei Ortodoxe din Cernăuți, 74 membri ai Consiliului Național au început lucrările Congresului, alături de 7 delegați germani, 6 polonezi și 13 din comunele ucrainene. Erau de față și reprezentanții Basarabiei, în frunte cu Pan Halippa.

Cu o seară înainte, tricolorul românesc fusese arborat și pe clădirea Universității locale.

Președintele Consiliului Național, Dionisie Bejan, a rostit cuvântul de salut, din care cităm:

"Întruniți astăzi în acest măreț locaș, care este și trebuie să rămână simbolul unirii în credință în Dumnezeu și în neamul nostru, salut cu nețărmită dragoste pe reprezentanții vitezei armate române, care la ordinul M.S.Regelui Ferdinand I ne-a întins mâna de ajutor în clipele de cea mai grea cumpănă.

Salut cu aceeași dragoste pe reprezentanții fraților noștri din Basarabia, Transilvania și Ungaria.

Vă salut pe voi, fruntașii neamului românesc din Bucovina, care ați venit cu inima însuflețită din tuspatur unghiuri ale țării, ca să așezați piatra fundamentală care să clădească trainic și neclintit România Mare. Implor harul ceresc și binecuvântarea dumnezeiască asupra hotărârilor ce veți lua".

Șeful guvernului, Iancu Flondor, dădu apoi citire DECLARAȚIEI DE UNIRE, care preciza că "de la fundarea Principatelor Române, Bucovina, care cuprinde vechile ținuturi ale Sucevei și Cernăuților, a făcut parte din Moldova, care în jurul ei s-a încheșat ca stat; că în cuprinsul hotarelor acestei țări se găsesc vechiul scaun de domnie de la Suceava, gropnițele domnești de la Rădăuți, Putna și Sucevița, precum și multe alte urme și amintiri scumpe din trecutul Moldovei; că fiii acestei țări (...) au apărut de-a lungul secolelor ființa neamului lor împotriva tuturor încălcărilor din afară și a cotropirii păgâne; că 144 de ani poporul bucovinean a îndurat opresiunile unei ocârmuiri străine care îi nesocotea drepturile naționale; că în 1774, prin vicleșug, Bucovina a fost smulsă din trupul Moldovei și cu de-a sila alipită coroanei habsburgice; că 144 de ani bucovinenii au luptat ca niște mucenici, pe toate câmpurile de bătaie din Europa, sub steag străin, pentru gloria Austriei; că a sosit ceasul ca Țările Române dintre Nistru și Tisa să formeze un singur stat unitar (...), hotărâm unirea necondiționată și pe vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru, cu Regatul României"(Ion Nistor, "Istoria Bucovinei", Editura Humanitas, București, 1991, pp. 396-397).

"Congresul general al Bucovinei, întrunit azi, joi, în 15/28 noiembrie 1918 în sala sinodală din Cernăuți, considerând :

că de la fundarea Principatelor Române Bucovina care cuprinde vechile ținuturi ale Sucevii și Cernăuților, au făcut pururea parte din Moldova, care în jurul ei s-a încheșat de stat;

că în cuprinsul hotarelor acestei țări se găsește vechiul scaun de domnie de la Suceava, gropnițele domnești de la Rădăuți, Putna și Sucevița, precum și multe alte urme și amintiri scumpe din trecutul Moldovei;

că fii ai acestei țări, umăr la umăr cu frații lor din Moldova și sub conducerea aceluiași domnitori, au apărut de a lungul veacurilor ființa neamului lor împotriva tuturor încălcărilor din afară și a cotropirii păgâne;

că în 1744, prin vicleșug, Bucovina a fost smulsă din trupul Moldovei și cu de-a-sila alipită coroanei Habsburgilor;

că 144 de ani poporul bucovinean a îndurat suferințele unei ocârmuiri străine, care îi nesocotea drepturile naționale și care prin strâmbătăți și persecuții căuta să-i înstrăineze firea și să învrăjbească celelalte neamuri, cu cari el voiește să trăiască ca frate;

că în scurgere de 144 de ani, Bucovinenii au luptat ca niște mucenici pe toate câmpiile de bătălie în Europa sub steag străin pentru menținerea, slava și mărirea asupritorilor lor, și că ei drept răsplată aveau să îndure micșorarea drepturilor moștenite, isgonirea limbii lor din viața publică, din școală și chiar din biserică;

că în același timp poporul băștinaș a fost împiedicat sistematic de a se folosi de bogățiile izvoarelor de câștig ale acestei țări și despoiat în mare parte de vechea sa moștenire;

dară că, cu toate acestea, Bucovinenii n-au pierdut nădejdea, că ceasul mântuirii, așteptat cu atâta dor și suferință, va sosi, și că moștenirea lor străbună, tăiată prin granițe nelegiuite, se va reîntregi prin realipirea Bucovinei la Moldova lui Ștefan, și au nutrit vecinic credința că marele vis al neamului se va împlini, prin unirea tuturor țărilor române dintre Nistru și Tisa într-un stat național unitar;

constată că ceasul acesta mare a sunat!

Astăzi, când după eforturi și jertfe uriașe din partea României și a puternicilor și nobililor ei aliați, s-au întronat în lume principiile de drept și umanitate pentru toate neamurile, și când în urma loviturilor zdrobitoare monarhia austro-ungară s-a zguduit în temelii și s-a prăbușit și toate neamurile încătușate în cuprinsul ei și-au câștigat dreptul de liberă hotărâre de sine, cel dintâiu gând al Bucovinei desrobite se îndreaptă către regatul României, de care întotdeauna am legat nădejdea desrobirii noastre.

Drept aceea,

Noi,

Congresul general al Bucovinei,

întreprind suprema putere a țării și fiind învestiț singur cu putere legiuitoare,

în numele suveranității naționale,

hotărâm:

Unirea necondiționată și pe vecie a Bucovinei, în vechile ei hotare până la Ceremuș, Colacin și Nistru cu regatul României".